Rovatvezető: Berszán György

Az „elrabolt forradalomról”

Utóbbi napokban többször – bár névtelenül vagy csak közvetetten – szerepeltem lapjuk hasábjain. *Lőcsei Gabriella* tabuként kerülte nevem említését, noha viszonylag hosszú recenziót írt (www.mno.hu, XI. 6.) a Népszabadságban megjelent Mansfeld-cikkemről. Sajnálom, hogy nem tetszett neki. Egy kis felkészültség persze nem ártana: már 1995-ben írtam dicsérő kritikát *Hintsch György* filmjéről (Az 1956-os Intézet Évkönyve). Egyetlen korrekt megállapítása: „a hősteremtés bajnokai ellen” munkálkodom. Történészként ez a dolgom, csak „harag és részrehajlás nélkül” írhatok. Tehát *Mansfeldet* úgy tisztelem, amilyen volt, erényeivel, és árnyoldalaival együtt. Lőcseit és *Lovas Istvánt* (Magyar Nemzet, XI. 5.) azonban legkevésbé a tények érdeklik, állításaimból egyet sem próbáltak megcáfolni.

A prekoncepciók bajnoka *Pongrátz Gergely* is, aki azon kesereg, hogy „elrabolják tőlük a forradalmat” (Magyar Nemzet, X. 22.). Pedig ő az, aki ezt teszi *Iván Kovács Lászlóval*, aki 1956. október 25. és november 1-je között volt a Corvin parancsnoka. Eddig egyszerűen árulónak bélyegezte, újabban pedig meg sem említi a „pesti srácok” egyik legkiválóbbikát, a kádári retorzió áldozatát. Én már többször támadtam Pongrátzot emiatt, és a másik mártír, *Maléter Pál* durva rágalmazásáért is, „Bajuszt” még a levéltári források egyértelmű bizonyítékai sem ingatják meg.

Örömmel állapíthatom meg, hogy a tisztelt Magyar Nemzet szerzői között olyan is akad, akinek tetszik az írásom. *Osgyán Edina* a Forradalmi felkelőcsoport a Corvin közben (Magyar Nemzet, X. 22.) cikkének mintegy felét az én Corvinisták, 1956 című kötetemből írta ki. Csak hát a forrásmegjelölés már túlzott elvárás lett volna.

Eörsi László
Budapest